Ročník XII. — Číslo 17. Kvasilov dne 1. května 1937. Opłata pocztowa uiszcz. gotówką. 35 gr.

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Štěstí nezávisí na vnějších událostech, nýbrž na způsobů, jak je přijímáme.
A. Tolstoj.

Jiří Rébl:

Něco nám schází.

Když se tak občas člověk projede po našich osadách aneb městech a přijde do bližšího styku s naším lidem, tu má příležitost nahlédnouti do jeho duše a utvořiti si jistý úsudek o jeho životě společenském a soukromém.

S velikým zájmem pozoruji vždy tuto naši směsici a pak kriticky se pozastavují nad tím, co jsem shlédl. Velmi často s potěšením konstatuji pokrok, inteligenci a národní uvědomění, avšak ještě častěji — pravý opak. Tu mimoděk povstává domněnka, že není u nás vše v pořádku. Svědčí o tom rovněž přímo kontrastický rozdíl v životě jednotlivých obcí, v vedení našich organisací, v činnosti jednotlivých výborů a v hodnotě občanstva a členstva. Jak v mnohých osadách život organisační a společenský „klape" jako nejspravnější stroj harmonicky, souladně a důsledně, tak opáčně — v mnoha jiných obcích zase to šeredně „vrže" jako stará rachota, ve které nejhlavnější součastky jsou zrezavělé a nemohou tudíž pracovati harmonicky, nybrž brzdí běh jiných, třebas i správných součástek. Tak jako každý nesprávně pracující stroj potřebuje občas celkové aneb částečné opravy, tak i v každé organisaci musí býti občas obnoveny aneb opraveny „hybné páky", aby mohly zase dále prosperovati správně a důsledně, aby tím nebyl brzděn koloběh našeho velkého národně-volyňského velestroje. Přehled správného funkcionování našich organisačních „strojů", jejich součastek a hybných sil byl vždy konstatován v březnu a tudíž se staly, tuším, vhodné opravy kde jich bylo zapotřebí. Vše tato ji zcelá logická a musí býti racionálně provozována a uskutečňována s celou svědomitostí a důsledností.

V posledním čase přibylo v našich osadách mnoho nových spolků zvláště v oboru družstevnictví. Organisace tato má za účel povznési blahobyt venkova, musí tedy býti provozována velmi správně a prozřetelně, aby nepřivodila na místo povznesení venkova jeho úpadek. Proto „hybné páky" t.j. výbory této organisace nechť se s celou svědomitostí věnují novému dílu, aby „stroj" jejich „klapal" co nejsprávněji a aby se v současné družstevní rivalisaci nedali předstihnoti od svých družstevníků — sousedů. Krátce, nechť se řídí zásadou: „Když práce — tedy práce svědomitá, když živoření — tedy raději — nic!"

Na tuto organisaci jsem specielně poukázal, jelikož je toto družstvo velmi aktuální v době pokrisisové a v poslední době, řekl bych, velmi „módní." Zvláště t. zv. „Konsumní družstva," která zatím dobře prosperují, rostou jako hřiby po dešti a je naděje, že v brzku budou míti i svého českého „lustrátora." Je zapotřebí dbáti, aby tedy jejich rozkvět nepoklesl a aby se v jejich trvání neopakovala smutná skutečnost s historie našich sokolských jednot. Tam jsme. bohužel, musili konstatovati naši volyňskou nedůslednost a vrtkavost. Musíme si říci trpkou pravdu, že scházel jednotám ten nej-

Velikonoce.

Prometheus, který lidem přinesl světlo a za to ukován byl na vrcholu kavkazkém, Kristus, který přišel spasit lidstvo a lidmi jest pronásledován, zajat a usmrcen, toť typický osud vznešeného ducha uprostřed světa nízkého, tvrdého zaslepeného sobectvím a bludem. Toť vyznačená strasti všem těm, kdož vynikájí nad své okolí duchem i snahou, tu vyznačena veškera tíha, veškere zklamání a všechna strast, jíž svět připravuje svým geniům.

Kolikrát nejvznešenější a nejušlechtilejší duchové lidstva nezoufali nad sebou a svým posláním? Kolikrát nepocítili hořkost opuštěcí ve chvílích, kdy potřebovali alespoň tu jednu ruku, ten jeden stisk jediné ruku, jíž důvěřovali? Kolikrát nezachvěli se nejistotou, jsou-li skutečně za jedno s nejvyšší bytostí, je li to skutečně ta jednota, která je pořád vedla a jim dávala posud sílu na dráze jejich poslání? Kolikrát nejvyšší geniové lidstva nezakalkali jako Kristus na hoře Olivetské: „Otče můj, je-li mož é nechť odejde ode mne kalich tento." A na vrcholu své dráhy kolikrát nevzkřikli s Kristem: „Bože můj, proč jsi mne opustil?" Na vrcholu své dráhy, to est v naprostém osamění, v zhrzeném a zrazeném opuštění...?

Ale žádný z nich přece neustoupil, a jako On říkali si jasně vidouce: „Aj, přiblížila se hodina a vydají syna člověka v ruce nepřátel." Jako On, věděli že nejbližší a přátelé, prve než kohout zakokrhá, třikráte jej zaprou. Neboť je vedla síla větší, než je strach a strast, vnitřní nutnost, neodolatelný pud, tíhnoucí k Věčnému, a překonávající i nejvyšší odpor a nejprudší protivenství. V zápasech nejtěžších, v strastech nejtrpčích trvá nerozlučně jednota s Bohem a za ní kráčejí i do svojí smrti a k tělesnému zničení.

Strasti skruší a až do prachu stlačí bytosti geniální, ale nezlomí je a nevyšinou z dráhy jejich věčného určení. Trpí, a nejen za sebe, ale za všechny. Ale v tom utrpení jest zároveň síla. Utrpení jejich není jenom osobní a jedinečné, a tak i síla není jedinečná a osobní. Geniové nejednají z pohnutek osobních a nežijí sobecky jedinečným životem. Vše jest zmnohonásobeno, nekonečně vtěleno. A když vidí a nesou tíhu vší bídy a viny celého lidstva, nesou také v prsou naději celého lidstva s důvěru ve svůj cíl, která je nechává překonati pusté a nepřehledné pláně neznámého oceánu hrůz a nebezpečí na cestě do nového světa, jako Kolumbus — nekolísající a neustupující ani ve chvílích, kdy zdálo se, že jest možná jenom beznaděje a temné zoufalství.

Velikonoce vracejí se k nám každým jarem, které dostavuje se přese všechny hrůzy zimy, vracejí se k nám však i každým životem, který přichází na svět, aby splnil vyšší poslání.

Velikonoce jsou nám chvílí poznání, že posud přichází zástup mnohý s meči a kyji a Jidášové s polibením k nejvznešenějším bytostem lidstva, aby je pronásledovali, jímali, tupili, bičovali. Velikonoce nám připomínají, abychom schovali meč do pochvy a krotili zášť a nenávist, jíž pociťujeme k Čistým a Vznešeným.

hlavnější činník — disciplina, který, bohužel, v značné míře postrádáme snad částečně všichni.

V nedávném rozbovoru v Lucku s našimi předáky p. Malinským a p. A. Flengrem jsem toto mínění rovněž zaslechl a smím tvrditi, že jest to názor scela oprávněný a že je zapotřebí vzíti jej na důkladný přetřes, abychom tuto naši chybu dovedli včas zažehnati.

Slovo „disciplina" by se mělo státi našim heslem, mělo by býti popularitou ve všech oborech našeho současného ž vota, jak společenského tak i individuálního

Tuším, že každý logicky myslicí a racionálně na náš veřejný život hledící občan se nad touto poznámkou pozastaví a v důsledku dá mi za pravdu, že vskutku pro nedostatek kázně mnohdy činíme chyby nenapravitelné, čímž celá naše větev tratí na svém významu a hodnotě...

Přál bych si, aby moje poznámka sklonila každého našeho i nejprimitivnějšího občana k přemýšlení nad tím, nechybí-li i jemu osobně „disciplíny" nad sebou a jeli důsledný v plnění svých občanských povinnosti jako jednotlivec, společník a Čech. Tuším, že správné pochopení této věci mnohého z nás by uvedlo na pravou cestu a povzbudilo k správnějšímu plnění svých závazku vůči sobě i celku.

Snad tehdy by nastal ten ideální moment, že by dovedl nakonec správněji chápati naše národní poslání a snahy předáků pro povznesení naši větve vůbec.

Doufejme, že tak se stane a že potom i ta ideální myšlenka o založení na Volýni hospodářské školy nebude pouhou utopií jako dosud, nýbrž se stane skutečnou události, svědčící o naši disciplinovanosti, kulturní vyspělosti a národní důstojnosti.

Osvětová hlídka.

Mravenci táhnou do války.

(Dokončení.)

„Otrokářští" mravenci z povodí Amazonky provádějí jinou taktiku. Kusadla tohoto nejútočnějšího druhu jsou špičatá jako rapír a jsou znamenitou zbraní k probodení nepřítele. Při útoku se vždycky snaží dostati hlavu nepřítele mezi čelisti a prokousnout mu hlavu. Napadení zpravidla pouštějí larvy nebo pupy, které právě někam dopravovali a jež háji s nasazením vlastního života; nepustí-li je, amazonský mravenec okamžitě sevře čelisti silou, jakou by nikdo nehledal u tak malého tvora a protivník klesne mrtev s protknutou hlavou.

Tolik o soubojích mravenců, ale tento hmyz vede rovněž veliké války s regulérními bitvami celých armád, podle plánu, jenž se zdá napřed pečlivě připraven. Pohled na jejich bojové šiky je podivuhodnou podívanou. Příčinou takové války je zpravidla spor o loviště nebo naleziště potravy. Potřeba rychle se rozrůstající ch kolonií často je nutí, aby se vrhali do nepřátelského území. Takovou bitvu dolejí popsanou pozoroval švýcarský vědec dr. Forel, jenž ji uměle vyprovokoval, vysypav pytlík plný mravenců, jež nazveme Y, v blízkosti mraveniště téhož druhu, které nazveme X.

To se stalo před 8 hod. ráno. Mravenci Y zůstali na místě, snažíce se př konati svoje překvapení nad neočekávaným uvězněním, vyhřívali se na slunci a nejevili chuti odtáhnout, zatím co mravenci X, otevřevše brány svého města, jali se rojit ven směrem k mravencům Y, o jejichž přítomnosti netušili. Jednotliví mravenci X, kteří se odvážili příliš daleko, byly napadení mravenci Y, kteří je odvlékli do svého tábora a usmrtili je dřív, než mohli varovati svoje druhy. Zatím však mravenci Y se stali zvídavými a roztahovali se směrem ke kolonii X, která si konečně uvědomila co se děje a vyvolala všeobecný poplach, načež všichni dělníci zanechali práce a pochodovali obsadit nejbližší strategické postavení, kterým byla skupina rostlin.

Potyčky se omezovaly na malé skupiny, že se mravenci Y vzpamatovali a utvořili sražený šik, osvobodili svoje druhy, kteří zatím byli zajati nepřítelem a jali se slézati překážku ve sražených řadách. V 8.30 byla dokonale utvořena bojová linie a zuřivé zápolení pokračovalo na týchž posicích přesně do 9.30 hod. Na této frontě všechno záviselo na početní síle. Utvořily se řetězce ze tří až deseti mravenců, kteří spolu zápasili, snažíce se přetáhnouti nepřítele do svého tábora. Po celou tu dubu dělníci obou armád postřikovali nepřítele jedem ze svých váčků. Konečně mravenci Y získali převahu, přetáhnuvše většinu nepřátelských řetězců, do svého tábora, zatím co mravenci X získali velmi málo za-

Besídka.

Em. Žák:

Setník Longin.

(Legenda z Velkého pátku.)

Velel vojínům, kteří měli doprovázeti odsouzené ke smrti na kříži a tento potupný trest smrti na Golgotě vykonati. Setník Longin zvykl tomuto zaměstnání. Srdce jeho dávno ztvrdlo jako krunýř, který kryl jeho prsa. A valně se nezajímal o křižování tří, kteří vedle sebe měli mříti smrtí nejhorších zločinců.

Oči Longinovy jen pohrdavě těkaly po hloučcích fariseů a zákoníků, kteří tu stáli, lačni pohledu na křižovaného krále židovského.

Kříž s Kristem vyzdvižen. Práce skončena. Jakmile zástupy se rozejdou, zůstaví na stráži dva z vojínu a vrátí se do města.

Ale ten, jenž visel uprostřed ukřižovaných, upoutal jeho mysl. Neviděl nikdy, že by někdo snášel muka ukřižování s takovou trpělivostí. Neviděl, že by tvář někoho na kříži měla rysy takového klidu, ba nadlidského majestátu, jako tento ukřižovaný. A když slyšel z jeho úst slova: „Otče, odpusť jim, neboť neví, co činí," zachvěl se údivem. Modlit se za nepřátele, neklnout vrahům, to není v lidské povaze.

Od té chvíle pozorně naslouchal každému slovu, když mlčící, velký Ukřižovaný utevřel ústa svá a promluvil k lotru na pravici a svou matku odevzdal mladému svému učedníku, Janovi. A když zvolal: „Žízním," pospíšil, nabodl na yzopovou větvičku houbu, smočenou v octě, a pln soucitu, přitiskl ji ke rtům Kristovým. Cítil s ním soustrast. Jeho srdcem zachvěla myšlenka, že není pouhým člověkem, který tu visí mezi lotry. —

O polednách vidí záhadné zatmění slunce, a ke třetí hodině zachvívá se země tajemnými otřesy. Kristus umírá. A v duši Longinově uzrává víra, kterou tiše vyznává slovy: „Jistě Syn Boží jest tento."

Longin stává se prvním věřícím z pluku vojínů, kteří plnili ulice, aby o velkých svátcích židovských udržovali pořádek v Jerusalemě.

Tajemné kouzlo poutá jej k Mrtvému. I když mohl odejíti do města, Longin zůstal. A za chvíli přišel vojín se vzkazem od vladaře Piláta: přelámati kosti ukřižovaných a hned je s jejich kříži pohřbíti.

Longin poručil vojínům, aby vykonali rozkaz. Bolestné výkřiky z úst mučených prorážejí hřbitovní ticho, které ulehlo na neblahou Golgotu.

Longin hlubokým pohledem patří na mrtvého Krista. Má i jemu vojíni přeražeti kosti! Toho pohledu by nesnes. Bylo by to velké zneuctění mrtvého; rouhání božství. Proto jde a vlastním kopím probodá srdce, jež všechno lidstvo tolik milovalo. Slyší ostré zaskřípnutí kopí, jež proniklo hruď a vnikle v srdce Kristovo.

Kristova matka, jako socha v tichem bolu, u kříže stojící, klesá. Setník rychle ji zachycuje a podepírá. Krev, smíšená s vodou, malým praménkem stéká po těle Mrtvého. Několik krůpějí padá i na tvář setníkovou, Longin pociťuje v duši dech nového života. Je pokřtěn samou krví Kristovou. Mrtvý žije v jeho duši. — —

* * *

Je po svátcích velikonočních. V městě nastal klid. Jenom občasné půtky mezi židy a římskou soldateskou ruší dusivé ticho, které dříme v myslích židovských patriotů. Mlčí; ale v nitru jsou plni nenávistného žáru. Živé, nebezpečné sopky. — —

V ulici pod hradbami vznikla bitka-

jatců. V 9.30 mravenci Y prorazili nepřátelskou frontu a donutili mravence X ustoupiť na levo do skupiny rostlin. Několik listů a suchých větévek zastavilo ústup, ale vzadu, v městě mravenců X, nastala strašlivá panika mezi obyvatelstvem, které zůstalo doma. Mravenci tam začali zmateně pobíhat na všechny strany a zdálo se, že chtějí prchnout se vším všudy, ale náhle branami města začaly proudit ven šiky záložních bojovníků, kteří se dosud skrývali v nitru kolonie, hotovi zachránit vlast. Bojová fronta se roztáhla po obou stranách kolonie X, jejíž posily obešly křídla nepřítele, jenž sice zajal mnoho nepřátel, ale nebyl s to udržet tuto obranou linii.

Teď se bojovalo strašlivě. Půda v rozloze několika čtverečních decimetrů byla doslova pokryta řetězci zápasícího hmyzu. V 10.30 mravenci Y už nebyli s to udržeti svoje vpřed posunuté posice a byli nuceni začít ústup k původnímu postavení, ale brzy byli nuceni opustit i toto. Přes to, že se utkávali se zuřivým odporem, mravenci X ustavičně postupovali až do 1. hod. a k polední dostihli předních hlídek tábora mravenců Y, mezi nimiž nastal velký zmatek a všichni se uchýlili na blízkou louku. Vetřelci byli vypuzeni.

Jiné druhy, zvláště loupeživí červení mravenci, volí jinou taktiku a podnikají neočekávané útoky do boku nebo do zad nepřátelské armády. Avšak postup stěhovavých mravenců, k nimž náleží i afričtí siafu, hraničí se skutečnou strategií. Kolonie těchto mravenců jsou tak početné, že se nemohou dlouho zdržet na jednom místě pro nedostatek existenčních prostředků. Proto zřídka kdy staví města a zakládají kolonie, improvisujíce pouze tábory všude, kde se zastaví, nebo používají dobytých nepřátelských kolonií za dočasné příbytky.

Tito táhnou ve sražených šicích, které jsou někdy několik kilometrů dlouhé a až 10 metrů široké. Zdá se, že nemají určitého cíle, nýbrž spěchají prostě vpřed, až narazí na nějakou kýženou kořist. Je-li to náhodou nějaká mravenčí kolonie, jeden oddíl bojovníků uzavře všechny její východy, druhý vnikne dovnitř a potom začne krveprolití, zatím co ostatní armáda pokračuje v pochodu do neznáma.

Někdy však volí jinou taktiku. Utvoří druhotné šiky, které se od hlavy armády, nýbrž vždycky jen od středu nebo zadku. A to proto, že pochodující armáda musí zůstat dostatečně silnou, aby se mohla kdykoli utkat s nepřítelem a být schopna boje. Možno tohle nazvat jinak než ryze vojensk u taktikou? Výběr.

Židé dorážejí noži na římské vojíny. Ale štíty a kopí jsou jim bezpečnou ochranou.

Mezi vojíny je též setník Longin. Je bez krunýře. Netušil židovského útoku. A za chvíli cítí podivnou palčivost u srdce. Je raněn; krev řine se mu z prsou. Život prchá.

Všichni v noční tmě se rozutekli. On, opuštěn, leží na studených kamenech a těžce oddychuje. Nevýslovná žízeň svírá jeho hrdlo tím pa čivěji, čím více krve z těla ubývá.

Setník zavírá oči. Marně šeptá do noci slova: Pomoc! Pomoc!

Vtom podivné světlo šíří se vůkol. Měsíc zalil ulici svým stříbrem. A ve světle náhle zjeví se Kristus. Uklání se ke zraněnému a přikládá houbu, namočenou ve víně, k jeho prahnoucím rtům. Potom dotýká se jakýmsi zlatým kopím raněné jeho hrudi.

Rána rychle se uzavřela. Longin pomalu nabyv síly, zdvihá se a jde temnou ulicí do hradu, kde umístěn jeho pluk. Před ním jde zářící Kristus; ukazuje mu cestu. A Longin, šeptaje stále slova: „Kristus, Kristus,“ zemdlený, a přece posílený, vstupuje do hradní brány.

Dopisy.

Opověď na článek „Úkoly českého učitele z Čsl. na Volyni.“

V „Hl. Volyně“ číslo 13 byl umístěn originální a zajímavý článek, pisatel kterého „- j. p. o. -“, své úvahy končí takto: „Všichni, jimž trochu záleží na otázce krajanské udejte své názory pro pochopení a dorozumění.“ Jak zakončení tak i z obsahu celého článku jest viděti, že dle mínění pisatelova většina českých učitelů z ČSR na Volyni zůstává nepochopena a neoceněna. „- j. p. o -“ praví: „nejsi tu sám. Jste tu z ČSR čtyři. Jeden je na státní škole. Dovídáš se, že jeden, který tu již nechal hodně zdraví a práce odchází. Druhý také trpí neporozuměním a třetí dokonce jako kozák bez naděje na atamana. Ty sám děláš se více nezdolný než jsi a se zaklením prorážíš se ku předu.“ V tomto výňatku z toho pozoruhodného článku každý z nás pochopí jaké jest současné postavení učitelů z ČSR, působících na Volyni. Tvoříme si úsudek, že ono není výtečné. Dále pisatel klade takové otázky, plné trpkosti: „Musí to všecko být, musí tolik energie být vyplýtváno na překonávání dětinských neporozumění a furiantských překážek? není pro nás škoda každé kapky síly, která nám uniká ve zlosti, v zanevření, v intrikách, pomluvách a v rozepřích?“

Zdá se, že těmi otázkami pisatel charakterisuje částečně naši společnost na základě svých prvních dojmů, také i situaci v jaké se ocitl po půlročním působení. Jak viděti, první dojem není ani trochu příznivý. Je-li tomu tak, vyžaduje to ze strany učitele věnovati jí více pozornosti a jednati velice opatrně, zvláště v prvním roce svého působení na Volyni, kdy on ještě dobře se neobeznámil ze svým střediskem. Však seznámí-li se učitel důkladně ze svým okolím, projeví-li v dostatečné míře takt, vždy si získá středisko. Těžko věřiti, aby chyba byla jedině na jedné straně. Máme příklady, které svědčí o tom, že naše lidé přilnou i k učiteli z ČSR, ovšem dokáže-li jim zaimponovat svou prácí, potom ho náležitě cení. že tomu tak, jest svědčí příklad na Dubensku, kde jeden učitel z ČSR, již nepůsobící teď, tak dokázal si získati osadu, že jméno jeho nadlouho pozůstané v paměti v osadě. Na tom příkladě je jasně viděti, že každé středisko možno získati, že místo působení náležitě umí oceniti, opravdovou práci pro něj. Neprojeví-li učitel z ČSR dostatek dobré vůle poznati své středisko počítat se s tím, že stanovisko učitelé soukromé školy vyžaduje ještě většího taktu a práce; bude-li jednati jedině dle své vůle, nezúčastní-li se veřejného života, pohlíží-li z vysoka na své okolí a myslí-li, že ve svém jednání jest neomilný, nikdy to okolí nezíská — naopak tentokráte dochazí ke konfliktům, svědky kterých jsme v současné době. To jsou kardinální zásady, leč na uskutečnění kterých vůbec těžko pracovati nejen učiteli z ČSR ale každému z učitelů, třebas i rodákovi z Volyně.

Však to ještě neznamená, aby zas byl všemu vinen jedině učitel, ten učitel, který vše dává to nejlepší pro své středisko. Musí se stvrditi, že částečně vinu nese i okolí, v kterém on pracuje. „- j. p. o. -“, krásně charakterisuje názor mnohých našich krajanů na poslání učitelstvo: „Co žádat na českém učiteli u krajanů na Volyni? „Službu“ snad ne, na ní je moc drahý“. Ano, ještě ne všude se náležiti cení poslání učitelstva. Ještě ne všude učitel se těší tou autoritou jakou měl by se těšiti. Ještě mnoho jest takových míst na Volyni, kde učitel má vykonati hnedle vše ale k své vykonané práci pro osadu nesmí se hlásit a jak se hlásí, již je zle. Zde panuje ten názor, že učitel jest podřadná osoba, která nesmí míti vlastní „já“. Zdůrazní-li se několikráte práce učitelova, tím samým nažívá si učitel nepřátel, že tomu jest tak, svědčí smutná fakta nejen ze života čsl. učitelů ale i zdejších volyňských. Na učiteli se mnoho vyžaduje, však on mnoho ze sebe dává, avšak sebe menší chyba z jeho strany málo kdy mu bývá odpuštěna, zvláště na soukromých školách. Snad to jest také příčinou, že většina našeho učitelstva teď jest velmi opatrná a není k pozorování ta stoprocentní harmonie jakou bysme si přáli všichni. Věří se, že během času to vše zmizí. Však čas raní — čas hojí.

Závěr toho všeho: učitel musí důkladně poznati své středisko, jeho jednání musí být nanejvýš důstojné, musí býti pamětlivý, že jiným leccos se odpustí, však jemu ne.

Každé naše středisko bude si zase více vážiti svého českého učitele bude v něm opravdu viděti učitele a především vychovatele svých dítek, dle to-

ho s ním také i jednati. Na tom získá jen náš celek pro lepší budoucnost kterého všichni pracujeme.

Sigma.

Oznámení.

Hrníček štěstí o ruských Velikonocích v Lucku v sále Matice.

Je to skutečně štěstí, že jej budeme hrát. Je malý, milý, nikomu nepřekáží jako samo štěstí prostých lidí, kteří v práci a modlení mají své spasení. Má lichotivý nápis, Rozmyslí si Mrjánko, rozmyslí a v usmolených rukou potřeštěného ševce zazáří jako uhlíček v rozvaleném krbu rodinném. Hlavní slovo v něm, má bodrý švec, legionář a idealista, který po celou dobu hry zápasí jako don Quijote proti neúprosným větrným křídlům mlýna života a zklamán vrací se do útulného domova, aby pil kávu domácích slastí ze svého hrníčku štěstí. Hergot, Marjánko, já to do toho večera nevydržím, tupluje své ženě, kterou ze své světnice vypudil, aby mohl žíti bez žen, které prý odvádí od rozumných věcí, tak, jak byl zvyklý na magistále s kamarády. Proto si to zařídil doma jako v teplušce a žije sám navzdory všemu světu, který se skazil. Když však nastalo rozčarování jeho představ a snů, byl by snad špatně skončil, kdyby jej nezachránil hrníček z mládí, v němž mu oddaná žena přinesla kávu na posilnění. V tom bylo jeho štěstí. Po vystřízlivění se vrací do života a do práce, aby ukázal, co dovede. Pověsí znovu starou firmu, vyhodí kavalec, přinese armádu kopyt a začne se svou ženou znovu a šťastně.

Dvojici těchto zakloubených manželů hraje pí. Kučíková a Jar. Parma. Protichůdnou dvojici hašteřivou hraje pí. Kučerová a Vl. Novák. Tito jistě rozesmějí a pobaví do usmání. Nafouklého pana starostu, řezníka a hostinského hraje pan Kozák, majora Dufka Pepa Tomašovský a kluka z vesnice Zemanův Vašek. Celkem se podařilo hru dobře obsadit a proto také její provedení jistě uspokojí a dobře pobaví. Někde snad budou i plakat, ale to už tak má být, aby byli spokojeni všichni a budou.

Hraje se v pondělí 3. května večer. Po divadle se zase bude tančit. Tož na shledanou!

— j. p. o. —

16. května

„Děvčátko z hájovny“

„Ty, země česká, tys pravý [skvost,
jsi stále hezká až na výsost.
— — — — — — —
Dnes ví o tobě cizina,
žes věrných Čechů láska je- [diná.“

Tak hluboce opěvá refrain připravované operety ve Zdolbunově „Děvčátko z hájovny“.

Účelem hry je probuditi lásku k českým hrám, obrázkům, zpěvům, tancům a půdě. Láska, vtip a živostnost přímo překypují v celé hře. Jedinečné komické situace, humor a svižný spád dějů činí operetu poutavou, která vašnivě reaguje ve všech dobách a prostředích. Opereta projevuje neutuchající vervu svou malebností a hudebností. Každá jiná novinka zašustí vedle této svou papírovostí a vyumělkováním. Bohaté obsazení a zvláštní ke hře připravované dekorace a kostýmy se smyčcovou kvasilovskou orkestrou plně nadchne a připraví radostný dojem obecenstvu.

Neobáváme se říci, že budete chvíli v jiném prostředí které potěší, pobaví a uspokojí.

Režie.

Kronika.

Zemřel bratr P. Presidenta Republiky.

Na Poznaňsku zemřel ve stáří 81 let bratr P. Presidenta Republiky Vitold Jan Mošcicki.

Rumunský následník trunu kn. Michal přijede do Polska.

Jak sdě u i rumun ké časopisy, při audienci min zahr. zál. plk. Becka u krále rumunského ustanoveno, že v nejbližší d bě dojde ke vzajemué výměně návš ěv mezi hlavami státu.

Následník trunu kn. Michal při zpáteční cestě z pařížské výstavy staví se v Polsku a pozve ménem krále Karla Pana Presidenta do Bukureštu.

Nový mezinárodní rychlík přes Volyň.

Nový mezinárodní rychlík bude jezditi od 15. května na trati Bukarešt - Lvov - Rovno - Vilno - Riga.

Přiznaky oživení hospodářské konjuktury v Polsku.

Nepopíratelné zlepšení hospodářské konjunktury v Polsku projevuje se m. j. v stále častějším zvyšováním dělnických mezd a úřednických platů v různých průmyslových odvětvích a v jednotlivých finančních ústavech. Ve ký průmyslový koncern „Giesche“ v polském Horním Slezku, který zahrnuje velké uhelné doly a kovové hutě, zvýšil nedávno platy svého úřednictva a částečně také dělnické mzdy. Příkladu tohoto koncernu následovaly v těchto dnech četné větší továrny v průmyslovém revíru Zawiercie. Podle usnesení Ústředního svazu polských soukromých bank byly s platností od 1. května zvýšeny platy všeho nižšího úřednictva průměrně o 60—80 zlotých měsíčně.

Čtyřicetpáté narozeniny prince vladaře Pavla.

Jugoslávský princ vladař Pavel slavil 28. m. m. 45. narozeniny. Časopisy ocenili osobní vlastnosti a státnické činy princovy, který po tragickém 9. říjnu 1934 převzal největší zodpovědnost před historií jihoslovanské samostatnosti a šťastně uchránil stát před otřesy.

Franco útočí u Teruelu.

Dle zpráv z vládního tábora byl na střední frontě klid, vyjímaje toho, že nepřátelské dělostřelectvo znovu ostřelovalo Madrid. U Teruelu pokoušel se nepřítel marně o útok. Na severní frontě v úseku Alava brání se vládní oddíly houževnatě prudkému tlaku nepřítele. Na jižní frontě pokoušel se nepřítel bez úspěchu o dobytí ztracených posic u Sierra de Lujar.

Úmrtí dvou význačných Čechů.

Na slunečním jihu na Rivěře dne 27. března t. r. zemřel senátor Josef Vraný, ve věku 62 let. Zesnulý byl tvůrcem agrárního tisku, znamenitým novinářem, šefredaktorem „Venkova“. Zajímal také význačné místo v užším výboře republik. strany v ČSR, jest jedním z tvůrců pozemkové reformy. Zemřelý napsal řadu románů ze života venkovského lidu. Nic divného, že jeho významu a pohřbu, celý tisk agrární strany v ČSR věnoval tak velkou pozornost. Nad jeho rakví promluvili nejpřednější činitelé strany zhodnotili jeho ohromný význam pro republikanskou stranu a rolnický lid, porovnávaje ho s duchem Švéhlovým. Rodina zesnulého a republikánská strana obdržely na sta soustrastných projevů nad neočekávanou smrtí toho nebojácného bojovníka strany a opravdového zastance rolnictva.

*

4. dubna zemřel F. X. Šalda profesor na Karlově universitě v Praze. Byl to vzácný syn národa československého, jeden z největších duchu české kultury, spisovatel a kritik, vůdce nové literární generace. Zesnulý jest tvůrcem moderní české kritiky. Šalda je vedle Masaryka největším českým geniem přítomnosti.

Sigma.

Kancléř Hitler vyjednává s biskupem Berningem o likvidaci sporu.

Jak se „United Press“ z věrohodného pramene dovídá, měl Hitler na Obersalzbergu delší rozmluvu s biskupem z Osnabrücku Berningem. Dobře zpravení pozorovatelé soudí, že toto setkání je začátkem nové smířlivější éry ve vztazích říše s Vatikánem. V rozmluvě byly dotčeny všechny otázky týkající se katolické církve. Dosud není jasno, z čí iniciativy ke schůzce došlo. Je však jisto, že biskup Bernig šel na Obersalzberg s vědomím svých církevních představených, i když snad popud ke schůzce vyšel od říšské vlády. Osoba Berningova už sama zna-

mená program. Berning byl vždy nacismu nakloněn a tvořil spojku mezi vládou a církví. Stál v pozadí, když bojovnější bitkupové se přeli o konkordát.

Boj vlády s komunismem v Mexiku.

Komunistické hnutí v této zemi šíří se čím dál více. Z hlavního města do oblasi Tefeaka byl vyslán pěší pluk s úkolem likvidovat komunistické teroristy, kteří zajali několik tisíc skotů a zabarikádovali se ve dvou vesnicích. (Při tom však mexická vláda podporuje komunismus ve Španělsku.)

Různé zprávy.

Strašlivý požár.

V noci z 14. na 15. dubna t. r. při silném větru vznikl ve vesnici Studjanci, sudobické gminy, dubenského okresu oheň, který se rychle šířil po celé vesnici. Za krátkou dobu leh'o popelem 40 budov v 16 hospodářstvích s živým i mrtvým inventářem. Poškození sostva vyvazli holým životem.

Varšavská Zoologická zahrada obohacena o mladé slone.

V pondělí 19. t. m. v časných ranních hodinách přišlo ve varšavské zoologické zahradě na svět sloní baby. Slonice „Kasia“, miláček varšavských návštěvníků zoo do tala silnou „dcerušku“. Novorozeně váží skoro 100 kg. Radostná událost ve varšavské zoologické zahradě byla očekávána 22 měsíců. V poslední době docházely do Varšavy téměř denně dotazy na očekávaný porod slonice „Kasie“; taková událost patří totiž k velkým vzácnostem. Narození slůněte ve varšavské zoologické zahradě je dvanáctým případem toho druhu na světě v posledních 100 letech. Varšavské slůně bylo pokřtěno jménem „Dwunastka“ (dvanácta).

Sedmerčata!

Jak se oznamuje z Murcie ve Španělsku porodila tam jistá žena v dělnické čtvrti sedmerčata. Při porodu zemřela. Děcka nebudou pravděpodobně také zachována při životě.

Pan a paní „Kecalovi“ ve Třetí říši.

Ve Třetí říši došlo nyní i na ony pověstné kanceláře, jejichž inseráty za čínají: „S důvěrou se obraťte... každého zaručeně provdá a ožení.... Svadba snadno a rychle... 5 až 10 procent z věna, zápisné od 100 do 1.000 Kč atd. Navštivte, pište, Vaší pí X!“ — Zvláštním výnosem říšské vlády v Německu se totiž všem příslušníkům cechu zprostředkovatelů a zprostředkovatelek sňatků nařizuje povinná návštěva zvláštních kursů, v nichž budou seznamováni s koncepcemi nacionálně socialistických sňatku. Výnos má však pro veřejnost i jiný důsledek velmi blahodárný, neboť současně umožní alespoň i kontrolu a rozlišení opravdových pánů a paní „Kecalových“ od těch, kteří z lidské naivnosti toliko bohatnou.

200 Britů v klatbě.

Ve Velké Britanii je dosud v platnosti celá řada středověkých zákonů, jichž se sice ve většině případů nepoužívá, ale podle zákona stávají dosud pravoplatně. Již velmi často vypátral některý čilý anglický advokát zákon, vydaný před staletími a dávno zapomenutý, a vyhrál potom proces svého klienta, který se jevil bez toho zákona úplně beznadějný. Zdá se to však až neuvěřitelné, že dosud žije na britských ostrovech 200 lidí, již jsou d'e znění starých zákonů pod klatbou. Tito lidé jsou prý volní jako ptactvo ale mohou býti od každého zastřeleni. Jde o potomky Elana Mac Donalda, jenž se ve stuartských povstáních v letech 1715 až 1745 zvláště vyznamenal. Nyní jak píše anglický list S., bude použito předcházející korunovace, aby tento zastaralý zákon byl konečně navždy pohřben. Králi Jiřímu VI. bude odevzdána prosba, v níž bude zdůrazněno, že potomci Elana Mac Donalda budou mnohem šťastnější, když budou uznáni za rovnoprávné poddané.

„Fešácká“ vojna.

Anglický ministr národní obrany Duff Cooper a s ním všichni odpovědní činitelé státu mají starosti s doplňováním početních stavů u pozemní armády. V Anglii je totiž vojenská služba u armády dobrovolná a všeobecná služební povinnost bývá zaváděna jen v době války. V míru je tedy anglická vojenská správa odkázána na dobrou vůli mladých občanů, pokud mají na vojenské službě zájem. Již několik let je pociťován nedostatek rekrutů a tento nedostatek se stupňuje tou měrou, jakou rostou v rámci zdokonalení národní obrany úkoly a poslání pozemního vojska za nynějšího

184.

„Mnoho jsem sice neslyšela, protože brzy na to, co jsem začala poslouchat, stal se ten případ s adjunktem, ale přece jsem vypozorovala, že Milada chce se státi baronkou. Pan baron jí chlácholil, aby se nebála, že se mu snad podaří tetinku udobřit. Že teď budou na čas odloučeni, ale že je potom čeká štěstí. Milada ho chválila, že se nebál panu hraběti všechno říci a velebila, jaký je pan hrabě k ní dobrý. Zato o paní hraběnce hovořila tak, že to nemohu ani opakovati.“

„Povídej, všechno povídej,“ křičela hraběnka pozbývajíc posledního zbytku rozvahy. „Všechno chci věděti, ať je to cokoliv.“

„Hraběcí milosti nepovím to, všecko se ve mně proti tomu příčí. Sám pan baron Artur ji okřikoval, že milostivá paní hraběnka neráčí býti tak zlá, že se mu podaří ji uchlácholit. Co by bývalo se mluvilo dál, nevím, protože v tu chvíli se stala ona nehoda s adjunktem.“

„Adjunkt to také slyšel?“ ptala se hraběnka, jiskříc očima.

„Ne, ten nevěděl o ničem. Kdyby byl tušil, kdo tam za zdí je, nebýval by jim padl do rukou. Já sama jsem to slyšela a protože jsem hraběcí rodině celou duší oddána, nikdo nikdy ani slova nezví.“

„Povídáš, že pan hrabě o všem ví?“

181.

nice musím poslechnout. Ona omámila pana barona Artura.“

„Artura? Zahradníkova dcera? Víš, co jsi řekla?“ ptala se hraběnka povýšeným hlasem.

„Vím co povídám a mohu to dokázat,“ přikývla.

„Tedy to dokážeš a nedokážeš-li, dám tě ze zámku vymrskat,“ křikla hraběnka rozčileně.

„To bych zasloužila a ráda snesla, je-li jediné slovo, ktere povídám, lživé. Mohu vypravovat dál?“

„Všechno musíš říci, do poslední písmeny. Nic nezamlč, ani jediného slova nezatajuj. Dokážeš-li, že mluvíš pravdu, odměním se ti a zůstaneš na svém místě. Lhala-li jsi, nu, nepřej si, jak s tebou zatočím.“

Zahrozila rukou a jako by se dusila, položila se do křesla a začala rychle oddychovat.

„Řekla jsem již, že se mám s adjunktem ráda a když jsem měla odtud jíti, bolelo mě, že se ani s ním nerozloučím. Proto jsem mu napsala, aby včera večer přišel na chvíli do parku ke starému pavilonu. Chtěla jsem mu dáti s Bohem a žádati ho, aby na mne nezapomněl. Vím, že to bylo ode mne smělé, ale kdo ví, co to je loučit se s někým, kdo nám je milý, pochopí, že jsem měla omluvu.“

světového neklidu. Ministr národní obrany, aby přilákal více mladých lidí pod vojenský prapor, snaží se zpříjemniti vojenskou službu, jak jen je to možné. Tak v těchto dnech ohlásil v parlamentě, že budou provedeny v armádě různé novoty:

Vojáci budou dostávati místo dosavadních tří čtyři jídla denně a vyrovnají se tak těm, kdož slouží u válečného loďstva. Napříště se bude mastit ve vojenských kuchyních máslem, nikoliv již margarinem. Když půjde voják na dovolenou, vyplatí mu vojenská správa jako náhradu za jídlo 3 Zl. denně. Mladším vojákům (kolem 20 let) bude zvýšen příděl mléka. Vojáci, vyslaní službou do tropů, dostanou zdarma zvláštní tropickou uniformu, srážky v titulu ošacení se napříště škrtají. Čištění světnic, chodeb a schodů v kasárnách budou obstarávati najimaní civilisté (pokud možno bývalí vojáci), byty pro ženaté vojáky a jejich rodiny budou lépe vybaveny. V kasárnách budou zřízeny zvláštní obytné místnosti s potřebami na psaní, s knihovnou radiovým přijimačem a čítárnou. Společné jídelny budou upraveny útulněji: budou zavěšeny záclony, prostřeny koberce a dosavadní židle a stoly hranatých tvarů budou nahrazeny nábytkem vybraného společenského vkusu.

Všude v kasárnách bude ústřední topení a teplá voda. Vojáci dostanou zvláštní vycházkovou uniformu modré barvy. Vojenská správa se postará, aby byl vysloužilým vojákům usnadněn přechod z vojny do civilního povolání. Kontingent pro přijímání vojáků do státních služeb bude podstatně zvýšen aby se dostalo na všechny uchazeče, kdož se vracejí do občanského života. Protože je v pozemní armádě pociťován zvláště nedostatek důstojníků, budou podniknuta zvláštní opatření pro zpříjemnění vojenské služby i v tomto směru. Ministr právě studuje, jaké kroky v tomto směru podniknout.

Ženská hlídka.

Jak by to bylo krásné, vábící a osvětové, kdyby v každém volyňském městě, v každé vesnici, kde ak se samo sebou rozumí, žijí uvědomělí našinci, založen byl vzdělávací kroužek paní a dívek. Mohou se schazet a mezi sebou mluviti o všem, co je zajímá. Jaké tu vděčné pole společné práce. Každá, naše hospodyně, žena nebo dívka má plno vážných zpráv v duši i na srdci, tíhu starostí až hlava šediví. Třeba se poraditi, upřímně si postěžovati, něco nového slyšeti, trochu se osvěžiti, osvětově povznésti a nikoliv stále pracovati od ranního šera do pozdní hodiny v noci. Celý rok, den ode dne to samé, ani chvíle oddechu a přece ani žena ani dívka volyňská nechce býti živa jen samým chlebem, také její duše volá po osvětě. — —

V takovém kroužku žen a dívek by se vesele pracovalo, v první řadě na zdokonalení jazyka mateřského, který na Volyni za posledních let trochu pokulhává. Nedivte se tomu! Čítaly by se jen opravdu půvabné „besídky" v Hl. Vol., žádné plagiaty nebo opisy ze starého kalenáře, deklamovalo by se s nadšením jen básně originální, nikoliv parodie citů básníka. Přednášelo by se o moderním vedení hospodářství, o výživě těla, umění kuchařském, o „bon tonu" ve společnosti, o dobrých a zlých ženách, o výchově dětí a jejich charakteru a t. d. Časem by se mohla na přednášku pozvati nějaká pracovnice osvětová těžší „váhy", která by dovedla vysvětliti situaci hnutí ženského na poli mezinárodním.

Na řadu přicházely by také volné rozhovory, coserie o lásce pozemské, nebeské a platonické, aby dospívající dívky z toho měly radost. Později, až se již jazyky trochu naostří, zahájí se rozhovor o „dobrých a zlých vlastnostech" našich volyňských žen a dívek. K takovému rozhovoru pozvou se ženy, o nichž je známo, že mají „vyřídilku" na pravém místě a nebojí se ani Demosthena nebo čerta.

Výsledky postupu rozhovoru budou pilně notovati zapisovatelky „Kroužku paní a dívek." V rubrice Hl. Vol. dozvíme se všelicos nového a zajímavého. Na př. Naše volyňské ženy jsou pracovité, pravda, ale nepostupují podle nějakého programu nebo vytknutého cíle. Připadá to jako práce prováděná jak se říká „páté přes deváté." J. K.

Z Chmelného trhu.

CHMEL.

Žatec, dne 23. dubna 1937.

Na žateckém trhu chmelném byl v uplynulém týdnu při klidné tendenci obrat asi 200 centů. Kupovány byly

182.

„Proč pořád mluvíš a adjunktovi a o sobě a ne o baronu Arturovi?" křikla hraběnka podrážděně. „Co mi je po tvém adjunktovi."

„Hraběcí milost poručila, abych vše důkladně pověděla, a proto musím tohle říci, aby se vědělo proč jsem večer po desáté hodině, když jsem si všechno udělala, vyšla ven do parku a šla ke starému pavilonu. Adjunkt měl přeskočit zeď a tam jsme se měli setkat. Šla jsem tam se strachem, poněvadž mezi stromy byla tma, ale přece jsem šla. A když jsem přicházela k pavilonu, zaslechla jsem hlasy. Byly dva, mužský a ženský, nemohla jsem však je hned rozeznati a také jsem hned neviděla dobře, kdo to je, protože to bylo již hodně pozdě, po desáté hodině v noci."

Zase ta slova zdůraznila a na hraběnku se zadívala.

„A kdo to byl? Poznalas je? Když byla tma, jak jsi je mohla viděti?" Hraběnka marně zakrývala nepokoj, jenž každým okamžikem vzrůstal. „Řekneš na konec, že tam byl baron Artur, ale ten v tu dobu je již ve svém pokoji, rozumíš? Začínáš nestydatě lhát a měla bych tě hned vyhnat."

„Nelhu, byl to baron Artur se zahradníkovou Miladou," řekla Nina směle, vidouc, že nesmí déle trpělivost hraběnčinu napínat.

183.

„Tys je poznala?"

„Poznala. Šla jsem blíž a slyšela jsem napřed, co mezi sebou hovoří. Tykali si, jmenovali se jmény a mluvili o panu hraběti i paní hraběnce. Ale nejlépe jsem ho poznala, když v tu dobu adjunkt přeskočil zeď. Neměl tušení, kdo ve starém pavilonu je, seskočil do houští a pan baron se tam naň vrhl."

„Pohádka! Vypravuješ pohádku," pronesla hraběnka, třesouc se zlostí. „Co na tom divného, že se náhodou v parku sešli a že baron tomu děvčeti tykal. Může tykati, je to služebníkova dcera. To jsi ještě nedokázala, že by se mezi nimi něco stalo. Povídej, jak se chovali, co spolu mluvili, ale mluv pravdu, opakuji ti, že se zdravou kůží s tohoto místa nevyjdeš, nebudeš-li mluviti pravdu."

„Nejsem malé dítě, abych nechápala, co povídám. Snad, kdyby byli vedle sebe jen tak seděli a hovořili, nic by mi bylo nenapadlo, protože pan baron má rád zahradu a chodí venku kdy se mu zechce. Ale drželi se s Miladou v náručí, tahle měl jeden kolem druhého ruku ovinutou a líbali se. Slyšela jsem jejich polibky."

„Strašné!" vynutila hraběnka, vrtic sebou. „Slyšela jsi také, co mluvili?"

hlavně dobré střední chmele a prima druhy za ceny Kč 700.— až 910.—. Výběrové zboží je nom nelně znamenáno až 1 050 Kč. Střední chmele byly obchodovány za ceny 550–650 Kč.

Ceny i v tomto týdnu se klonily ve prospěch kupujících.

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala 72.200 žoků v čisté váze 167.000 c. c. žateckého chmele sklizně 1936.

Práce ve chmelnicích jsou zdržovány deští. Řez je ze $^{3}/_{4}$ úplně skončen.

Hospodářský zpravodaj.

Hold našim zahrádkám.

Pokud nás něco na světě těší, jsme šťastnými lidmi, byť by i příboj doby někdy tklivou chmuru přes hlavu vám zavál.

Píseň života jednoho každého z nás nese se různým tónem; osud je to který víže lidi s lidmi a vlévá posvátný cit do nitra našeho, pro místa, jež denním pobytem jsou pro nás zasvěcena.

Vedle šťastného domova je to zajisté i naše domácí zahrádka, která k srdci vám přirostla.

Něžná, dýšící půvabem přirozeného kouzla, v období okázalých květů a ptačího zpěvu, dovede vás omámiti odénkem růží, fial a karafiátů a vyvésti vás z tvrdé skutečnosti denního běhu života.

Koutečkem téměř až pohádkovým bývá někdy taková přísně hleděná zahrádka.

Zde snoubí se slunka třpyt s harmonickou linií vkusu zahradníka, zde paří se ranní rosa v křišťalovém svitu, zde laškují vzduchem pestří motýli a bzučí pilné včelky, opájejíce se sladkým nektarem přečetných květů, sem proniká i zář zhasínajících večerních červánků.

Tajuplný soumrak počne se vtírati mezi stromy, keře a květiny, aby připravil vládu noci — denní ruch pozvolna usíná — zazní konečně klekání — a s ním shasíná všechny ty dojmy, které přinesl.

Noc prostře ochrannou peruť nad zahradou a spánkem lidí, aby ranní slunko probudilo opět všechen ten ruch v zahradě.

Přijdou dospělí, aby zúrodňující prací svojí učinili si zahradu služebnou, přijdou děti s jejich veselým skotačením — přijdou snad i závistivci, kteří trochu okázalosti v zahradce vám nepřejí.

Přijde i čas, kdy zahrady položí vám v klín všechny své dary, jimiž odměňují vás za péči a práci, jež jsme již věnovali.

A nejsou to jen květy šeříku, jasmínu, kaliny, fialek, konvalinek a růží, ale jest to i purpur třešní, zlať hrušek a jablek, modř hroznů a mnoho jiných darů, jichž jsme milovníky.

Važme si našich zahrad a zahrádek, dbejme o ně a těšme se z nich!

CENY OBILÍ.

Záznam 26.IV. volyňské plodinové bursy.

Žito	zl. 20.50	za 100 kg	
Pšenice	„ 25.—	„	
Ječmen	„ 21.—	„	
Oves	„ 18.—	„	
Hrečka	„ 27.—	„	
Proso	„ 25.—	„	
Řepák	„ —.—	„	
Hrách	„ 28.—	„	
Seno	„ 7.—	„	
Mák	„ 78.—	„	
Jetel	„ 95.—	„	

Adresa redakce a administrace: Kwasiłow na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 2 zl. 50 gr. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.